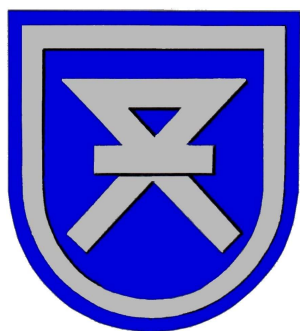

WERKASALON SUKUTERVEISET

SUKUSEURAN JÄSENLEHTI 13
Vihanti toukokuu 2010

Tulipa taas juhlistua

Pekka Verkasalo

Tämä lehti keskittyy kertomaan viime kesän sukujuhlista. Juhlien onnistumiseksi oli tehty paljon työtä, erityisen kiitoksen ansaitsee suvun voimin tehty näytelmä Venäjän tsaarin luo lähetetyn suuren lähetystyön vaiheista Vihannissa. Juhlan koko ohjelmistoa voisi luonnehtia viehättäväksi, juhlissa oli kiva olla, suku viihtyi. Viihtyminen näkyi myös paikalla tehdystä mielipidekyselystä.

Kysely antoi myös vastauksia siihen, miksi seura näyttää toimivan vain joka kolmas vuosi juhlien aikaan. Seuran jäsenet eivät ole halukkaita avaamaan itseään aktiiviseen toimintaan tai edes keskusteluun (johon olisi jonkinlainen mahdollisuus seuran kotisivujen keskustelupalstalla). Aktiivinen toiminta juhlien välivuosina tarvitsisi selvän tavoitteen ja aktiivisia vetäjiä. Toisaalta seuran toiminta on talkootyötä, eikä talkoisiin voi ketään kätkeä. Mutta talkootyölläkin pitäisi olla joku kohde. Mikä on seuran tarkoitus? Tätä on kysytty useaan kertaan (esimerkiksi kotisivujen keskustelupalstalla), mutta vastauksia tai keskustelua on vaikea saada käyntiin. Seura muodostuu jäsenistään ja seuran toiminta on jäsenten aktiivisuutta.

Tässä lehdessä

Kokemuksia sukujuhlilta, Katja Häkkinä

Näytelmän synty, Marja-Leena Salkola

Lapsikuoro, Eija Hanhineva

Mielipidekyselyn tuloksia

Tohtori Johnny-Stefan Lönnroth, Merja Honkakoski

Taskilan suvun vaiheet, Sirpa Pietarila

Uusia kirjoja Vihannissa

Uusia koruja

Seuran hallitus 4.7.2009

Puheenjohtaja Pekka Verkasalo 050 5553 295 Haukantie 38 04320 Tuusula pekka.verkasalo@kolumbus.fi	Varapuheenjohtaja Ilkka Verkasalo 040 5817 912 Verkaperäntie 195B 86360 Ilveskorpi ilkka.verkasalo@kotinet.com
Rahaston hoitaja Eija Hanhineva (08) 281 278 Tinatie 6 86400 Vihanti eija.hanhineva@vihanti.fi	Jäsenasiat Juhani Mikkela 0400 921 953 Suksitie 4A 3B 93400 Taivalkoski juhani.mikkela@gmail.com
Merja Honkakoski 050 345 2063 Ketuntie 7 86400 Vihanti merja.honkakoski@evl.fi	Irma Lumiaho-Ollila 0400 386 331 Limingantie 293 92430 Paavola irma.lumiaho-ollila@vihanti.fi
Minna-Mari Myllykangas 044 0777 847 Raahentie 276 92600 Pulkila minnamari.myllykangas@gmail.com	Sihteeri Petri Verkasalo (08) 480 108 Iisakintie 13 85410 Sievi p.verkasalo@omanetti.fi

Hallituksen terveisiä

Sukuseuran hallituksen kokous 26.9.2009

- Hallitusten tehtävistä päätettiin: Rahastonhoitajana toimii Eija Hanhineva, jäsenasioita hoitaa Juhani Mikkela ja sukutuotteiden myyntiä hoitaa Ilkka Verkasalo.
- Sukuseuran hallituksen tilinkäyttöoikeudet myönnettiin Ilkka Verkasalolle ja Eija Hanhinevalle.
- Keskusteltiin sukujuhlien kustannusten kattamista nostamalla osallistumismaksua.
- Keskusteltiin sukujuhlien palautekyselyn yhteenvedosta, yhteenveto julkaistaan lehdessä ja kotisivuilla.
- Selvitetään mahdollisuudet ideoida uusia sukukoruja. Pyydetään hahmotelmaehdotuksia kultasepältä.
- Pyritään tehostamaan jäsenhankintaa.
- Selvitetään seuran omistamien valokuvien ja muun materiaalin siirtämistä Viinan kotiseutuarkistoon.

Sukuseuran hallituksen kokous 21.2.2010

- Tarkistettiin seuran tilinpäätös, joka hyväksyttiin ja toimitetaan tilintarkastajille. Tilinpäätös on alijäämäinen.
- Päätettiin vuoden 2010 jäsenmaksuksi 12 euroa.
- Ensimmäiset valokuvat toimitettiin Viinan kotiseutuarkistoon.
- Jäsenille lähetetään sähköpostissa kirje jäsenhankinnasta, josta lyhennelmää seuraavassa.

Seuralaiset jäsenhankintatalkoisiin

Kaikkien Verkasalon sukuun kuuluvien on syytä aktiivista. Uusien jäsenten hankinta on jokaisen kunniasia. Sukuseuralla, jonka jäsenmäärä ei kasva, ei ole tulevaisuutta. Oletko Sinä tehnyt voitavasi: kartoittanut lähipiiristäsi kaikki potentiaaliset sukuseuralaiset, saanut liikkeelle myös sukusi nuorimmat.

Viime kesänä pidettiin sukuseuramme 7. sukukokous. Sen ideointi ja toteuttaminen sekä juhlien jälkeinen palautekeskustelu työllistivät seuran aktiivijäseniä pitkän tovin. Sukukokoukseen osallistui reilut sata ihmistä. Nyt kun sukukokous ja -juhla ovat takana, meillä on muuan vuosi aikaa organisoida ja kehittää toimintaamme. Sukujuhlien alla viime talvena oli mielekästä hankkia uusia jäseniä ja aktivoida entisiä. Emme kuitenkaan pystyneet saamaan uusia ihmisiä mukaan niin paljon kuin etukäteen ajattelimme.

Saimme joitakin uusia, mutta koska vanhemmasta ikäpolvesta vastaavasti viime vuonnakin poistui ihmisiä, saldo jäi vähäiseksi. Tällä hetkellä sukuseuraan kuuluu 224 jäsentä.

Yrjö Juhonpoika Verkasalolla oli seitsemäntoista lasta. Heistä kahdeksalla oli rintaperillisiä. Sukuhaaroja on siis kahdeksan. Liisan sukuhaara on suurin, toisena ovat Annan jälkeläiset. Sitten tulevat Jaakon, Hilman sekä Kustaavan jälkeläiset. Pienimmiksi ovat jääneet Kalle Eliaan ja Reetan sukuhaarat.

Hilman, Reetan, Marian ja Kustaavan sukuhaaroista osallistui viimeisiin sukujuhliimme vain muutamia sukulaisiamme. Haluaisimme saada heitäkin lisää joukkoomme sukuseuramme jäseneksi. Kaikki innolla keräämään sukuseuraamme uusia jäseniä.

hallituksen puolesta
Anna-Liisa Mikkela Juhani Mikkela

Kokemuksia sukujuhlilta

**Pidetään sukutarinat elävinä
ja tavataan taas muutaman
vuoden kuluttua
sukujuhlien merkeissä!**

Viime kesänä yksi pitkäaikaisista haaveistani toteutui. Pääsin vihdoin osallistumaan Werkasalon sukujuhlisiin, jonne olisin halunnut mukaan jo monta kesää aiemmin. Monet tekijät ovat olleet vaikuttamassa kiinnostukseni heräämiseen sukumme vaiheita kohtaan. Yksi tärkeimmistä innostuksen lähteistä on ollut vaarini kertomat tarinat. Aina Vihannissa ollessani kuulen erilaisia tarinoita, joissa vilahtelee vihantilaisten lisäksi myös kaukaisia sukulaisia. Olen usein miettinyt, että olisipa mukavaa joskus nähdä noita kaukaisempiakin sukulaisia lähisuvun lisäksi ja kuulla myös heidän tarinoitaan Vihannista ja sukumme vaiheista. Toinen innos-

tuksen lähde sukujuhlisiin osallistumiselle lähtee sukunimeni taustan selvittelystä. Ihmiset usein kummastelevat sukunimeäni (Häkkilä) ja pitävät sitä hyvin harvinaisena. Toivoin, että sukujuhlissa saisin hieman selvyttä myös sukunimeni historiasta. Näiden ajatusten siivittämänä suuntasin heinäkuussa kohti ensimmäisiä sukujuhliani.

Matka sukujuhlisiin sujui vaivatta ja majoitus onnistui mukavasti vaarin luona. Vaikka sukujuhlat ajoittuivat keskikesään, ei sää suosinut juhlaikaa vaan aamu valkeni varsin koleana. Aamulla juhlat saivat minut hieman jännittämään, sillä en ole aiemmin juurikaan tavannut Werkasalolaisia. Päivän alkajaisiksi kävimme Ukonkantissa ilmoittautumassa ja samalla saimme nimilaput itsellemme. Jokaisen sukuhaaran jäsenet saivat eriväriset nimikyltit itselleen, mikä oli minusta erittäin hauska idea. Aamupäivä kuluiin sutjakkaasti etsiskellessä juhlaöiden joukosta samaan sukuhaaraan kuuluvia.

Sukujuhlien varsinaisen ohjelman aloitti hartaushetki Vihannin kirkossa, jonka jälkeen laskettiin seppeleitä sukuhaudoille. Viileästä ulkoilmasta siirryttiin jälleen takaisin Ukonkantiin, jossa oli esillä Werkasalojen taidetta. Itse olin erittäin vaikuttu-

nut Kaisu Klemetin postimerkeistä, joista oli koottu hieno näyttely. Ohjelma jatkui kertomuksilla Mikkelän suvusta, runojen lausunnalla sekä lauluesityksillä. Täytyy kyllä todeta, että suvussa on kasvamassa musiikillisia lahjakkuuksia, niin hyvin pienet Werkasalolaiset laulaa luitkauttelivat. Iltapäivällä juhlaöelle esiteltiin palasia suvun historiasta sukuleirin näytelmäryhmän voimin. Oli kiinnostavaa päästä kurkistamaan historiaan teatteriesityksen avulla.

Sää ei oikein suosinut sukujuhlia, mutta koleasta ilmastasta huolimatta tunnelma juhlissa oli lämmin ja mukava. Höyryävän kuuma ja maukas lihakeitto sekä herkulliset kakkukekkerit tekivät päivästä vielä entistä paremman. Kaiken kaikkiaan päivän anti oli hyvin innostava ja mielenkiintoinen, jopa siinä määrin että illalla oli pakko etsiä sukukirja vaarin kirjahyllystä ja lukea enemmän oman esiäidin, Liisan, elämästä. Illalla totesin hyvillä mielin, että toiveeni sukujuhlien suhteen olivat täyttyneet. Kuulin runsaasti uusia kiinnostavia tarinoita sukulaisteni vaiheista. Sukujuhlien ansiosta monet nimet sukukirjassa

saivat kasvot ja samalla niihin voin nyt liittää monta uutta tarinaa. Tuomo Jämsän juhlaesitelmä Mikkelän suvun kauppiaista puolestaan täytti toisen toiveeni. Esitelmän aikana kerrottiin myös sukunimeni taustasta, joka näyttäisi olevankin karjalaista perua. Kannatti siis osallistua sukujuhlille!

Juhlien jälkeen jäin erityisesti pohtimaan suvun ja sukujuhlien merkitystä tulevaisuudessa. Tätä aihepiiriä sivuttiin myös sukujuhlissa pidetyssä paneelikeskustelussa, jossa pohdittiin sitä onko identiteetillä kotiseutua. Useimmilla juhlaan osallistuneista vaikutti olevan vielä henkilökohtainen side Vihantiin ja muihin Werkasalolaisiin, mutta millainen on kehitys tästä eteenpäin. Katsellessani sukujuhlien osanottajakuntaa jouduin harmikseni toteamaan, ettei nuoria

ollut kovinkaan paljon mukana. Syitä nuorten puuttumiseen löytyy varmasti monia. Nykyinen elämänmeno on vienyt sukulaiset kauaksi toisistaan ja lähisukua lukuun ottamatta muu suku jää helposti tuntemattommaksi. Sukuseuran hallitukselle jääneekin pähtkinä purtavaksi sen suhteen, kuinka saadaan nuoret kiinnostumaan seuran toiminnasta. Toivon kovasti, että myös nuoremmat Werkasalolaiset löytäisivät jatkossa tiensä Ukonkantiin kuulemaan tarinoita sukujuuristaan, sillä muuten tämä hieno perinne on vaarassa kuihtua. Pidetään sukutarinat elävinä ja tavataan taas muutaman vuoden kuluttua sukujuhlien merkeissä!

Katja Häkkinä
sukujuhlien ensikertalainen

Miten näytelmä syntyy

Verkasalon sukuleirillä kesällä 2008 lasten jo mentyä nukkumaan me leirin aikuiset istuimme iltaa -katseet tulevaisuudessa niin kuin sukuleirillä kuuluukin. Siinä hetken mielijohteesta ehdotin seuraavan kesän sukuleirin ja -juhlan ohjelmaan näytelmää. Meitä oli paikalla Hanhinevan Eija, Myllykankaan Minna-Mari ja sisareni Anna-Liisa ja Kaisu. Kukaan ei pannut vastaan, ehkä siksi että ehdotus oli niin yllättävä. Eihän näytelmiä tehdä kahdessa päivässä! Saattoi hiljaiseen hyväksyntään vaikuttaa sekin, että pöydän ympärillä istuvat ajattelivat minun toteuttavan idean ja hoitavan näytelmän. Ihan positiivistahan se on, ettei heti tehlata ehdotusta.

Näytelmän tekemisen mystiikkaan olin tutustunut lapsena Vihannin Kalevan Nuorissa Topeliuksen Lintu Sininen -näytelmässä lihavan Holofernes-hovimestarin roolissa ja sitten aikuisena seurannut sivusta tyttäreni draamakasvatuksen opintoja. Opiskelijat tekivät harjoitustöinään pieniä näytelmäkatkelmia, mm. Agapetuksen Hilman päivät -näytelmästä. Inspiroivaa oli huomata tulkintojen kirjo. Samasta käsikirjoituksen pätkästä syntyi mitä erilaisimpia esityksiä. Tarvittiin vain rohkeutta heittäytyä

Näytelmässä olivat mukana Eija Aunola, Elias Benelmili, Eija Hanhineva, Jasmin Honkakoski, Merja Honkakoski, Matilda Mikkela, Otto-Ville Mikkela, Minna-Mari Myllykangas, Ella Salkola, Marja-Leena Salkola ja Heini Sydänmetsä

TE SUOMALAISET USKALLATTE

kokeilemaan ja tulkitsemaan. Miksemme me verkasalotkin voisi rohkaistua kokeilemaan?

Vuonna 2009 tuli kuluneeksi 110 vuotta vuodesta 1899 ja kaksisataa vuotta vuodesta 1809, jolloin Suomi yhdistettiin Venäjään. Ns. valarikon vuonna 1899 Venäjän keisari Nikolai II antoi ns. helmikuun manifestin, jonka suomalaiset kokivat oikeuksiensa kaventamisena. Vastalauseeksi he keräsivät

522931 nimeä adressiin, jonka 500 miehen lähetystö vei sitten Pietariin, Vihantia lähetystössä edusti Juho Yrjö Verkasalo. Keisari ei ottanut lähetystöä vastaan, mutta tapahtumien johdosta suomalaiset havahtuivat puolustamaan oikeuksiaan. Oikeastaan ainoa konkreettinen seuraus helmikuun manifestista oli asevelvollisuuslaki. Se kosketti Vihannin Verkasalojakin. Välttyäkseen joutumasta Venäjän

armeijaan Juho Yrjönpöika Kaarle Valdemar pakeni 1902 monien ikäistensä nuorten miesten tavoin Amerikkaan.

Päästäkseni sisälle kevään 1899 tapahtumiin luin Päivälehteä. Sain sen mikrofilmattuna Oulun yliopistosta Siilinjärven kirjastoon. Kun tein tilausta, minulle kerrottiin, että mikrofilmien lukulaite oli huono ja neuvottiin menemään Kuopioon, mihin en kuitenkaan katsonut elä-

keläisen kiireiltäni ehtiväni. Niinpä vietin sitten monta vähemmän miellyttävää, mutta kuitenkin antoisaa lauantapäivää Siilinjärven kirjaston varastossa mikrofilmiä luki-en. Vaikka lukeminen oli vaivalloista, sen anti oli kyllä vaivan arvoista. Tilasin sitten muutamia lehden artikkeleita kopioituina Helsingin yliopiston kirjastosta. Luin myös historioitsija Matti Lackmanin Raahen seudun historia III:sta vuoden 1899 Vihantia koskevat asiat.

Kevään 1899 tutkiminen ja näytelmän kirjoittaminen oli kaiken kaikkiaan helppoa. Pahinta oli pelko: koko alkuvuoden 2009 pelkäsin lopputulosta. Onnistuisiko näytelmän esittäminen sukujuhlissa 5.7.2009 vai tulisiko siitä katastrofi?

Alun alkaen minua kannusti näytelmässä halu rohkaista verkasaloja kokeilemaan rajojaan ja kykyjään, lisäämään luovuuttaan ja sitä kautta elämänsä laatua. Yhtäkkiä huomasin kuitenkin olevani haluinen yksin. Käsikirjoituksen luki-joita toki riitti. Sukulaiset eivät kuitenkaan olleet innostuneita tulemaan näytelmään. He olivat yhtäkkiä kovin vaatimattomia ja itseensä luottamattomia. Leikkimielistä ja seikkailunhalua ei ollut. Hanhinevan Eija toi kuitenkin jossakin vaiheessa valoa yöhöni ilmoittamalla: "Kai minäkin voin jossakin si-vuosassa olla." Lopullisessa näytelmässä Eijalla oli pääosan esittäjän jälkeen eniten repliikkejä – koska Eija on rohkea ja reilu. Ennen kuin Otto-Ville Mikkeli, kaksoissisareni Anna-Liisan poika Helsingistä, oli lupautunut Juhoksi, oli soiteltu monia tuloksettomia puhelinsoittoja sukulaisille ympäri Suomen.

Vihannista löytyi vihjeiden perusteella kaksi näytelmän onnistumiselle tärkeää naista: Eija Aunola, harrastajanäyttelijä, ja Merja Honkakoski. Ainakin Eijalle lähetin keskeneräisen käsikirjoitukseni ja sain ilahduttavan vastauksen: Paitsi että Eija lupautui näytelmään, hän myös kysyi, eikö repliikkejä voitaisi kirjoittaa Vihannin murteella. Kappas vaan – sellainen

loistava idea ei ollut juolahtanut päähäni.

Kaksipäiväisellä sukuleirillä toisen päivän iltana Merja Honkakoski tiesi kertoa, että Vihannissa oli 1900-luvun alussa kolme puhelin-ta: kunnankirjuri, lukkari Mats Havistolla, kappalainen Pekka Korhosella ja kauppias Georg Haggrenillä. Tämän tiedon olisin halunnut kyllä näytelmään, mutta se tuli liian myöhään. Kerroin sen kyllä yleisölle sukujuhlissa.

Aina siihen asti kunnes näytelmä oli esitetty, jännitin onnistumistamme. Olin ottanut näytelmään tuttuja lauluja, mm. Ilmari Kiannon Nälkämaan laulun alkuperäisen version ja muutellut vähän sen sanoja. Yleisö vedettiin mukaan laulamaan kuin myös muutenkin näytelmään: näyttelijät keräsivät yleisöltä nimiä adressiin – Vihannistahan niitä kertyi 1899 yhteensä 449. Jo kesällä 2008 sukuleirillä näytelmästä puhuessamme Minna-Mari Myllykangas oli pitänyt tärkeänä yleisön saamista mukaan näytelmän esittämiseen.

Eija Hanhineva teki suuren työn agiteeratessaan hyvääänisiä sukulaismiehiään ja naisiaan laulamaan näytelmän kuoroon.

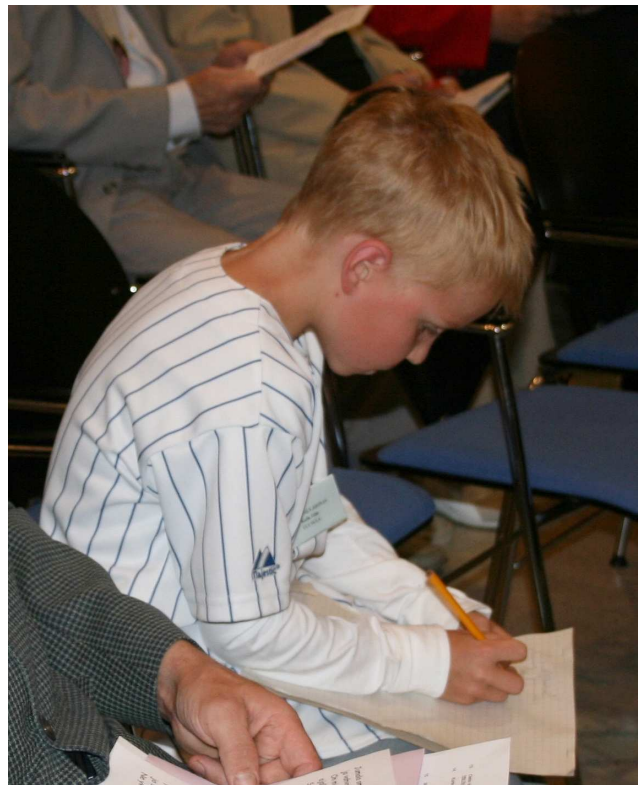
Puvustus ei tuottanut ongelmia. Siitä huolehtivat sisarusket Maila Kormano ja Aila Kallovaara. Lumimetsän Nuorisoseura lainasi varastostaan vanhanaikaisia vaatteita. Monilla näyttelijöillä oli myös kotonaan kaapissa pitkiä mustia hameita ym.

Esitystä edeltävänä iltana meidän oli tunnustettava nöyrinä, ettemme oppisi repliikkejä ulkoa. Päätimme lukea ne paperista. Sii-

nä vaiheessa näytelmän teko oli meistä kuitenkin tosi hauskaa ja luovaa, mutta ehkä naurumme oli lähinnä hysteeristä. Lopulta päätimme, että saisi riittä, kun tekisimme vain parhaamme.

Mikään oikea näytelmä "Te suomalaiset uskallatte" ei ollut, pikemminkin se oli kertomus. Molempien kahden näytöksen tapahtumapaikkana oli kuviteltu Vihannin kirkonmäki, jolla näyttelijät koontuivat ja keskustelivat. Näytelmässä oli varmasti mielenkiintoinen, verkasaloja kiinnostava tarina, mutta draamalle tyypillistä toimintaa siinä ei ollut.

Yleisö oli kilttiä. Saimme kiitosta, kukaan ei moittinut.

Juhlijatkin kirjoittivat nimensä adressiin

Näytelmän tekeminen oli avartava kokemus. Koskaan en kuitenkaan enää ryhdy tekemään näytelmää, yksi kokemus riittää.

Marja-Leena Salkola

Minä olen Saku Äijälä. <i>Olen isäni Tapanin puolelta Werkasalon sukua. Kuulun Liisan sukuhaaraan.</i>	Minä olen Sakun pikkusisko, Tinka. <i>Minäkin olen siis Werkasalolainen.</i>
Minä olen Jasmin Honkakoski. <i>Kuulun äitini Merjan kautta Werkasalon sukuun, Liisan sukuhaaraan. Olen Werkasalolainen.</i>	Minä olen Tiia Hämäläinen. <i>Minä en kuulu Werkasalon sukuun, mutta pikkusiskoni ja -veljeni ovat Junttiloita ja kuuluvat siten Werkasalon sukuun.</i>
Minä olen Ville Aitto-oja. <i>Minä en kuulu Werkasalolaisiin, mutta tulin laulamaan ystäväni Sakun pyynnöstä.</i>	Minä olen Villen pikkusisko, Anna-Reetta. <i>En ole Werkasalolainen, mutta koulukavereissani on monta Werkasalon sukuun kuuluvaa.</i>
Minä olen Johan Härkönen. <i>Minä en ole Werkasalolainen, mutta entinen naapurini Johan Hanhineva kuuluu Werkasalon sukuun.</i>	Minä olen Johanin kaksoisveli, Joakim. <i>Minäkään en kuulu Werkasalon sukuun, mutta luokallani on monta Werkasalolaista oppilasta.</i>
Minä olen Annastiina Vikki. <i>En ole Werkasalolainen, mutta opettajani Eija on.</i>	Ja tietysti kuoron johtaja Hanhinevan Eija...

Laulavat lapset

Yhdeksän juhla-asuista laulajaa Kirkonkylän koululta sai sukujuhliin kokoontuneen juhlayleisön lämpenemään lauluillaan. Laulamisen ilo näkyi lasten kasvoilta, ja laulu kaikui. Kesäloman keskelläkin sukujuhlassa esiintyminen oli mieluinen tehtävä.

Ennen koulun loppumista kyselin oppilaiden kesäsuunnitelmista. Monelle sukujuhlan ajankohta oli oman perheen suunnitelmien suhteen huono. Onnistuin kuitenkin saamaan laulajiksi innokkaita, hyvä-äänisiä lapsia, joista osa kuuluu Werkasalon sukuun.

Koulussamme lauletaan paljon monen opettajan toimesta. Laulujen kirjo on laaja, ja sukujuhlan laulujen valinta ei näin tuottanut vaikeuksia. Valitsimme laulut ennen kesälomaa ja harjoittelimme juhannuksen jälkeen kerran omalla koulullamme ohjelmistoa.

edessä vasemmalta Tiia, Tinka, Jasmin, Joakim
takana vasemmalta Anna-Reetta, Annastiina, Saku, Johan, Ville

sukujuhlayleisön suosikiksi

Sovimme laulajien kanssa, että pidämme kodissamme syksyllä herkutteluillan kiitokseksi juhla-esiintymisestä. Syysloman jälkeisellä viikolla löysimme vihdoin kaikille sopivan ajankohdan, ja pääsimme toteuttamaan suunnitelmamme. Harmiksemme Johan sairastui, eikä päässyt tulemaan. Joakim vei kuitenkin kotituliaisiksi Johanin toiveiden mukaan valmistetun pitsan.

Vaikka työvuosia on takanani jo paljon ja eläkepäivät lähestyvät, työn tekeminen on edelleen innostavaa ja mieluista. Yksi siihen vaikuttava seikka on mahdollisuus tehdä oppilaiden kanssa erilaisia ilmaisutaidon juttuja. Olemme eri kokoonpanoilla esiintyneet vuosien varrella vihantilaisten iloksi "Sanoin ja sävelin". Saan niistä itse paljon, mutta ennen kaikkea uskon niiden vaikuttavan myös lasten itsetunnon kehittymiseen sekä esiintymisvarmuuteen tulevaisuudessa.

Lämpimästi sukulaisia laulavien
lasten kera tervehtien
Eija Hanhineva

Sukujuhlakyselyn yhteenveto

Kesän 2009 sukujuhlien yhteydessä selvitettiin vapaaehtoisen kyselyn avulla juhlijoiden käsityksiä seuran toiminnasta, sukujuhlista sekä kotisivujen käytöstä ja sisällöstä. Palautettuja lomakkeita on 47 kappaletta, mikä tarkoittaa, että liki puolet osallistujista vastasi kyselyyn. Joukossa on muutamia vastauksia, jotka on täytetty vitseillä höystettyjä kuvia piirtelemällä – lapset olivat käyttäneet ajankuluksi (nämäkin ovat soveltuvien osain mukana laskureissa). Kaikki lomakkeen jättäneet eivät olleet vastanneet jokaiseen kohtaan, mistä johtuen jokaisen kysymyksen vastaajien määrä ei ole tuota 47 henkeä. Kiitettävästi oli kerrottu myös sanallisia kommentteja juhlista ja seuran toiminnasta.

Vastaajien taustat: Noin kolmasosa vastaajista osallistui sukujuhlisiin ensimmäistä kertaa. Muuten näyttää siltä, että juhliin halutaan tulla, jos muita menoja ei satu samaan aikaan. Kun kysyttiin erityisesti mieliin jääneitä juhlia, niin listalle taisi tulla jokainen pidetty sukujuhla jollain kriteereillä. Juhlien osallistujien ikä ja sukupuolijakauman pystyi toteamaan paikan päällä omin silminkin. Kyselyyn vastanneista naisia oli 29 ja miehiä 13 (muutama jätti nämä tiedot kertomatta). Vastaajista noin puolet oli täyttänyt jo 60 vuotta. Voisi olettaa, että juhlilla olijoista suurin osa oli vihantilaisia, mutta vastanneista vain 9 ilmoittautui vihantilaiseksi. Muualta Suomesta oli 26 vastaajaa. Yhtenä taustakysymyksenä oli myös osallistuminen ja halukkuus osallistua seuran toimintaan. Näihin kysymyksiin ei saatu vastauksia! Seitsemän henkeä vastaajista ilmoitti osallistuvansa jo seuran toimintaan. Vain yksi henkilö ilmoitti halunsa toimia seurassa, mutta hänkään ei kerhtonut yhteystietojaan.

Kysymykset juhlien ohjelmasta paljastivat, että sukujuhlien ehdotonta kärkeä olivat Lasten esittämät laulut ja kuorolaisten esittelyt. Heilalan runot, näytelmä ”Te suomalaiset uskallatte” sekä Raili Nivarpään haastattelu saivat tasaisesti kehuja ja niistä kaikista pidettiin. **Kaikesta pidin – täysipainoista kaikki tyyni** oli hyvä kommentti juhlien kokonaisuudesta. **Ei mitään mitä olisi voinut sanoa huonoksi, kiitos järjestäjille.** Kriittikkiä kuitenkin saatiin aikataulun venymisestä.

Terveisinä seuraavien juhlien järjestäjille saatiin hyviä ehdotuksia. Kyselyn tulokset ovat seuraavien juhlien järjestäjien käytössä.

Myös juhlien ruokailun onnistumisesta kysyttiin. Ruokailun sujumiseen oltiin erittäin tyytyväisiä. Kakkukekkerit uutena ideana oli hyvä oivallus **ja sain leipoa mukaani kakun.**

Seuran toimintaan liittyvänä kommenttina oli toivomus sukukorujen valikoiman laajentamista esimerkiksi

- **Kaikesta pidin – täysipainoista kaikki tyyni**
- **Se kun Verkasalon Markku jakoi meille nauvoja ja pistätytti reikiä paperiin.**
- **Ei mitään mitä olisi voinut sanoa huonoksi, kiitos järjestäjille**
- **Hyvä jatkaa tällaisella vapaamuotoisella ohjelmakaavalla, jotta jokainen järjestää omannäköisensä juhlan.**
- **Monenlaisia taiteilijoita ja esiintyjiä sekä käsityöntaitajiakin löytyy suvusta.**
- **Myös suvun kevyen viihteen esittäjiä mukaan**
- **Kakkukekkerit ja sain leipoa mukaani kakun**
- **Aikataulu petti pahasti, liian paljon aikaa aamulla**
- **Eeva Heilalan runot ovat mahtavia ja hyvin esitetty.**
- **Oli kivat juhlat**

sormuksiin ja korvakoruihin. (Uusista koruista on pyydetty ideoita, luonnoksia ja hinta-arvioita, joten tähän asiaan palataan vaikkapa seuran kotisivujen).

Kyselyn yhtenä osana oli myös muutama kohta internetissä olevien **seuran kotisivujen käytöstä** ja sisällöstä. Näyttää siltä, että seuralaiset eivät ole vielä löytäneet kotisivuja. Toiveita kotisivujen sisällön lisäämisestä ja vuorovaikutuksen aktivoimisesta esitettiin vastauksissa. Mutta näinkö se menee – kiva olisi tietää asioita, mutta enhän minä sinne mitään kerro?

Tarkempi yhteenveto kyselyn tuloksista löytyy seuran kotisivuilta <http://suvut.genealogia.fi/verkasalo/>

Johnny-Stefan Lönnroth

Sipoossa syntynyt DI Johnny-Stefan Lönnroth 32v väitteli tohtoriksi 1.12.2009 Espoon teknillisessä korkeakoulussa plasmafysiikan ja fuusioenergian alalta. Vastaväittelijänä toimi professori Dr. Arne Kallenbach (Max-Planck-Institut für Plasmaphysik) Saksasta. Väitöskirjan nimi on suomeksi: "Reunan kuljetusilmiöiden prediktioivien mallintaminen ELMissä H-moodin tokamakfuusioplasmoissa."

Väitöskirja käsittelee fuusioplasmojen reunavyöhykkeessä esiintyvien plasman kuljetusilmiöiden, erityisesti Edge Localized Mode (ELM) -ilmiön mallentamista. ELMit ovat säännöllisesti toistuvia energia- ja hiukkaspurkauksia, jotka rajoittavat plasman koossapitoa ja voivat vaurioittaa seinämäpintoja tulevaisuuden suurissa tokamakreaktoreissa.

UUSI TOHTORI

Väitöskirjassa esitetään erilaisia numeerisia malleja ELM-ilmiön kvalitatiivista mallintamista varten. Työssä tutkitaan ELM-syklien dynamiikkaa ja miten ELM-purkauksia voitaisiin pienentää seinämäkuormituksen lieventämiseksi. Erityisesti tutkitaan ELMien ja koossapidon käyttäytymistä diskreeteistä toroidaalikämeistä johtuvan magneettikentän periodisen epähomogeenisuuden, niin kutsutun rippelin, vaikutuksen alaisuudessa. Työssä pystytään kvalitatiivisesti selittämään sarja koetuloksia, jossa kahden ison tokamakin vertailussa suuremmalla rippelitasolla operoivalla laitteella on systemaattisesti huonompi koossapito ja lievemmät ELM-purkaukset. Työssä osoitetaan lisäksi, ettei ripperi välttämättä johda koossapidon huononemiseen, vaan että koossapitoa voidaan optimoida ELMien lievyuden kustannuksella ja päinvastoin. Tuloksilla voi olla huomattava merkitys ITERin, maailman ensimmäisen reaktorina toimivan tokamakin, optimoinnille, koska ITERin ripperi tulee olemaan suurempi kuin tämän päivän suorituskykyisimmällä tokamakilla, JET:llä.

Johnny-Stefan kuuluu Liisan sukuhaaraan äitinsä Paula Lönnrothin os. Häkkinen kautta. Ylioppilaaksi Johnny-Stefan kirjoitti v. 1996 Sibbo gymnasiumista, jonka jälkeen hän opiskeli Espoon teknillisessä korkeakoulussa fuusiofysiikkaa, valmistuen diplomi-insinööriksi. Johnny-Stefan asuu Englannissa Oxfordissa, missä hän työskentelee tutkijana JETillä (Joined European Thorax), mikä on tämän hetken suurin Tokamakreaktori. Johnny-Stefan on myös aloittanut ekonomin opinnot työn ohessa.

Tutkijalla jää aikaa myös harrastuksille. Juoksemista Johnny-Stefan ei jätä väliin edes työmatkoilla eikä lomalla sukujuurilla. Niinpä hänet voi nähdä juoksemassa niin Tokiossa tai New Yorkissa kuin Vihannissa Mäntylammen maisemissa. Maratonin Johnny-Stefan

on juossut viimeksi syksyllä 2009 Abingdonissa Oxfordshiressä aikaan 2.45.19. Sukulaisten luona Vihannissa Johnny-Stefan käy joka vuosi lomillaan, kouluaikana hän vietti Suorannan mummolassa useampia viikkoja kesäisin. Alakouluikäisenä hän saapui lomalle jalkapallon kanssa, vähän isompana hän rakenteli puusta kaikenlaista mm. grillikatoksen mummolan pihalle. Talvisaikaan Johnny-Stefanilla on mukana sukset, Englannissa ei hiihtomahdollisuuksia ole ja harvemmin Sipoossakaan pääsee laduille. Kerran nuorena miehenä hän on osallistunut myös Werkasalon sukukokoukseen Ukonkantissa.

Tohtori vanhempiensa ja sisarustensa kanssa (nuorin veli puuttuu) väitöstilaisuuden jälkeen.

Merja Honkakoski

Taskilan suvun vaihteita

(Liisan sukuhaara)

Taskilan suvun esi-isien sukujuuret löytyvät Savosta. Rakuuna Olli Heikinpoika Pihl syntyi Leppävirran Monninsaarella. Hänen poikansa Olli Ollinpoika Pihl (s.1703) oli niinikään ruotusotamies, mutta muutti myöhemmin lisalmeen. Hän jatkoi työtä maanviljelijänä ja alkoi käyttää sukunimeä Korolainen. Hänelle syntyi viisi lasta ensimmäisestä avioliitosta ja toisesta vielä neljä lasta lisää. Yksi lapsista oli Juho Korolainen. Hänen poikansa Johan (Juho) Korolainen (1781-1857) ja puolisonsa Margareeta (1785-1867) ovat muuttaneet lisalmen Kilpijärveltä Ritomäen tilalta Viuhannin Alpuankylään talvella 1812. Vuosina 1807-1813 koettiin ns. seitsemän nälkävuotta samaan aikaan Suomen sodan kanssa.

Tie lisalmesta Alpuaan saattoi olla tuttu jo entuudestaan, sillä harjutie oli vilkas kauppareitti lisalmesta Raahen saakka. Maaseudulta kuljetettiin hevosilla tervatynnyreitä, potaskaa, tukkipuuta, viljaa ja voita Raahen Soveliukselle, Freitagille, Montinille, Hedmanille ja muille kauppaporvareille. Savos-

ta vietiin hamppua, pellavaa ja mastopuita eli sitroja Raahen markkinoille. Paluu-kuormassa tuotiin tanko-rautaa, suola- ja silakkaneli-koita, kahvia, tupakkaa, apteekkiostoksia ja vaatteita. Talonpojat saivat myös lainarahoja kaupungin porvareilta. Ehkä Juho Korolainen oli käynyt kauppareissullaan Raahessa, pannut merkillä Alpuan seudun hyvänä asuinpaikkana ja päättänyt muuttaa asumaan sinne.

Juho ja Margareeta Korolaisen ensimmäinen asuinpaikka oli kruununtila nimeltä Alakangas. Kruununtila kuului valtiolle eikä siihen ollut perintöoikeutta. Kruununtila oli kuitenkin verovapaa useita vuosia. Parin vuoden kuluttua Juho Korolainen muutti perheineen kesemmäksi kylää Taskilan kruununtilalle. Samalla nimi muuttui Taskilaksi talon nimen mukaan. Perheeseen syntyi kaikkiaan seitsemän

Taskilan poikia ennen Amerikkaan lähtöä. Pidempi mies on Carl ja Kustaava Taskilan Kaarle-poika (19.1.1871 - 27.5.1894), joka kuoli tapaturmaisesti Amerikassa

Mikko Carlinpk. Taskila ja hänen poikansa Amerikassa

lasta. Juho Taskila toimi Salon ja Siikajoen käräjien lautamiehenä vuosina 1820-1840. Vaikka hän oli arvostettu mies, kylälaisten kerrotaan hieman pelänneen herastuomarin vierailuja. Tarinan mukaan Juho Taskila oli tappanut suden hangolla ison kiven kupeeseen heinänhakumatkallaan. Kivellä on vieläkin nimi Sudentappokivi. (Lähde: Suur-Alpuasta kolmeksi, s. 249-250).

Juho Taskilan vanhin poika **Johan** muutti Paavolan Heinolanperälle. Sukunimeksi tuli Heinonen talon mukaan. Hänelle syntyi paljon lapsia, sillä hän avioitui uudelleen leskeksi jäätyään. Johan Heinosen Adam-poika palasi lisalmeen v. 1878. Savossa asuu edelleenkin Heinosen sukua. Toiseksi vanhin **Anders** (Antti) siirtyi asumaan Alpuan Paakkulaan avioituttuaan Maria Kuusiradin kanssa. Heidän sukunimensä vaihtui Paakkulaksi talon mukaan. Antti ja Ma-

ria Paakkula pitivät Paakkulassa taloutta yli 30 vuotta ja heille syntyi neljä lasta. Antti Paakkulan kuoltua isännöyys siirtyi Jaakko-pojalle. Helppoa ei ollut Jaakonkaan elämä, sillä hän jäi kaksi kertaa nuorena leskeksi. Hän avioitui vielä kolmannen kerran 47-vuotiaana Sofia Euniikan kanssa. Heidän tyttärensä Riitta Maria meni naimisiin Kaarle Valdemar Juhonpk. Verkasalon kanssa.

Juho Taskilan pojat **Adam** ja **Lars** muuttivat perheineen pois Vihannista. Tytär **Brita Caisa** avioitui vihantilaisen Lars Ranta-Junttilan kanssa. **Elias** jäi myös avioiduttuaan asumaan Vihantiin. Toiseksi nuorin **Carl** (Kaarlo) jatkoi Taskilan talon isännöyttä Kaisa-vaimonsa kanssa. He saivat kahdeksan lasta. Juho ja Margareeta viettivät vanhuudenpäivänsä poikansa perheessä. Kaarlo toimi isänsä tapaan lautamiehenä Salon ja Siikajoen käräjillä vuosina 1850-1860. He muuttivat myöhemmin Keski-Taskilaan.

Carl ja Kaisa Taskilalla oli kahdeksan lasta. Carl Taskilan vanhimman pojan **Johan Albertin** pojat Kaarle, Mikko, Juho ja Edvard Taskila muuttivat myöhemmin Oulaisista Amerikkaan. Toiseksi vanhin **Kaarlo**-poika avioitui Liisa Häkkilän (o.s. Verkasalo) tyttären Kustaavan kanssa. He asuivat

aluksi Vilmingonperän Jyskylässä, josta muuttivat Yritykseen Lumimetsään. **Jaakko**-poika kuoli Amerikassa 49-vuotiaana. Perhe asui kuitenkin Suomessa. **Antti** asui perheineen Rajalassa Alpuassa.

Carl ja Kaisa Taskilan **Mikko**-poika asui aluksi Keski-Taskilassa ja Paakkulassa. Heidän kuusi lastaan kuoli aivan pienenä kulkutauteihin. Mikko ja Kaisa Taskila lähtivät Amerikkaan kolmen lapsensa kanssa v. 1899. Perhe asetui asumaan Michiganin osavaltioon, jossa he perustivat farmin Toivolaan. Taskilan suku on Michiganissa laaja nykyisin. Siellä pidetään suukokous muutaman vuoden välein. Mikko ja Kaisa Taskilan pojantytärentyttö Joan Byers vieraili miehineen viime kesäkuussa Suomessa. Teimme heidän kanssaan päivän retken Vihantiin. Retkelle osallistui meitä kolmansia serkkuja. Retki kulminoitui Alpuan Alakankaan talon paikalle, johon Johan Korolainen ensimmäiseksi saapui Iisalmen Kilpijärveltä.

Yksi Carl Taskilan tytöistä, **Anna Stina**, kuoli 4-vuotiaana. **Maria Gustava** muutti Vihannista Raaheen piiaaksi. Hänen myöhemmistä elämänvaiheistaan ei ole tietoa. Nuorin lapsista **Kaisa Sofia** työskenteli aluksi piikana taloissa, mutta lähti v. 1890 Amerikkaan. Hänenkään vaiheista ei ole tietoa,

vaan hänet on myöhemmin julistettu kuolleeksi.

Yhteenveto

Paljon on historiaa kadonnut menneiden sukupolvien mukana, kun Johan Korolaisen lapset perheineen levittäytyivät Vihannin eri kyliin, Paavolaan, Haapavedelle, Oulaisiin, Ouluun, Raaheen, Iisalmeen, Amerikkaan – kuka minnekin. Iisalmeen oli jäänyt lisäksi Johan Korolaisen sisaruksia. Rito-niemen tila on edelleenkin Korolaisen suvun hallinnassa.

Omalta kotipaikaltaan on kuitenkin suurimman osan suvun jäsenistä pitänyt lähteä parempaa elämää etsimään.

Johan Korolaisen jälkeläisistä ollaan tekemässä myös omaa sukukirjaa. Mikäli olet tähän sukuhaaraan kuuluva ja haluat päivittää sukuasi koskevia tietoja, ota yhteyttä:

sirpa.pietarila@kotinet.com

tai kirjan kokoaja

paavo.j.heinonen@gmail.com.

Kirjoittaja:

Sirpa Pietarila,

Carl Taskilan pojanpojantytär

Kuva on otettu 5/2007 Iisalmen Kilpijärvellä Korolaisten tilalla.
Kuvassa Johan Korolaisen jälkeläisiä

Täyttä tarinaa ja lentävää legendaa

Merja Honkakoski

Työnimellä *"Täyttä tarinaa ja lentävää legendaa"* kulkeva Vihannin kotiseutuyhdistyksen viides julkaisu on kokoelma vihantilaista historiaa tarinoiden muodossa. Loppuvuodesta 2010 julkaistava lukemisto kertoo elämästä viime vuosisadan Vihannissa.

Pääsemme kirjassa kurkistamaan pappilan elämään niin 1800–1900 lukujen vaihteessa kuin 50-luvullakin. Kirjassa on mukana aineistoa koulunkäynnistä kiertokoulusta ja kinkereistä kansakouluun. Kurkistamme esim. koulunkäyntiin Kuusiradin Kotilassa tai Martti Strömmerin koulumuistoihin. Kirjassa raotetaan vanhoja juhlaperinteitä, kuten pääsiäiskokkeope-

rinnettä, joulunviettoa, kaste- ja hautajaisjuhlia. Tutuksi tulee myös 50-luvun kirkonkylä ja Alpuan seudun osuusmeijeri 60-luvulla.

Tutustumme sen ajan ammatti-ihmisiin ja kiertolaisiin, kuten hevoskauppiaisiin, kulkumiehiin ja voimamiehiin. Muistelemme erilaisia persoonia Helpurin Heikistä ja Kanto-Oskarista asemapäällikkö Maaperään tai Seppä-Ottoon. Emmekä unohda eläimiäkään. Osansa saavat mm. pappilan eläimet ja Julle-sotahevonen. Mukaan mahtuu myös kokemuksia muuttoliikkeestä. Miten Karjalasta tai Savosta tulleet kokivat Vihannin tai miten Korvenkylästä lähdettiin Amerikkaan. Mukana on sukujen ja

talojen tarinoita, kuten Konttilaisia Alpuasta tai Strömmerin talon yli 100-vuotias historia.

Kirjatoimikunnassa mukana ovat Anja Kaartinen, Marja-Liisa Jylhä, Ulla Kankaala, Erkki Kotila, Leo Tuohimaa ja Merja Honkakoski. Kirjoittajina on paljon muitakin, myös useampia Verkasalon suvun jäseniä. Mukana on mm. kymmenkunta Jaakko Verkasalon kirjoitusta.

Kirja on kokoamisvaiheessa ja tällä hetkellä etsitään vanhoja valokuvia kirjaan. Syksyllä kirja lähtee painoon ja julkaistaan joulun alla. Sivumäärä on tällä hetkellä n. 200s. Tätä lukupakettia kannattaa odottaa!

Vihannin hulmuavista helmoista!

Taimi Laitala

"Vihannin luoteisosa on maisemaltaan kuin hulmuava hameen helma, alue, jota jääkauden jättiläinen ei tasoitellut mennessään. Se jätti maisemaan järvet ja kirkkaat lammet, hiekkakankaat sekä purojen ja jokien eri suuntiin vesiään purkavat uomat. Hulmuavien helmojen alla ovat lisäksi runsaat maanalaiset pohjavesivarat."

Kun lähdin kirjan tekoon, minulla oli ajatus, että aihe on mielenkiintoinen, mutta ei kovin laaja eikä vaikea alue.

En tiennyt vielä huhtikuussa 2006, jolloin lopullisesti lupauduin kirjan tekoon sitä, minkälaiseen seutuun pääsen paneutumaan, ja että helmojen poimut ovat syviä ja laajoja niin ajallisesti kuin maisemallisestikin.

Vihannin luoteisosan kyläkirjaan kuuluvat Salonsaari, Perukka, Myllyperä, Rakeenperä, Lukkaroinen,

Ylilammen iltamaisema on korkeimman tekemä taideteos

Hanhelanperä ja Möykkylä. Kirjan rajat noudattavat entisiä kinker- ja koulupiirien rajoja ja aineistoa kirjaan on koottu yhteisvoimin.

Syvyyttä tuli lisää ehkä neljännes koko aineistosta, kun Anne Pekkala, s. Aho otti urakakseen lukea mikrofilmeiltä rippikirjat vuosilta 1751 -1900 ja Jouko Narkilatti, Viitin sotilastorpan nykyinen omistaja, antoi laajat ruotusotilas- ja sukututkimuksensa kirjan sivuille. On kova historiallinen palautuma, kun marssitetaan suvut satojen vuosien takaa esille ja Pommerin ym. suuret vuosisatoja sitten

käydyt sodat palautuvat Myllyperälle faktana eikä vain perimätiedon rippeinä.

Toisaalta jo eilispäivä on tänään historia, joten kirjan aikajana on ulotettu vuoteen 2010. Kyläkirjan ilmestyminen voi siis olla kylän historiassa yksi virstan pylväk eli enemmän kuin veteen piirretty viiva. 50 vuoden kuluttukin kirja on olemassa ja sitä lukemalla silloin 50-kymppiset pääsevät takaisin lapsuusmaisemiinsa. Toivotaan vaan, että maailma pysyy tolpiin!

Suvun Tunnukset

Isännänviiri on kooltaan 50 X 400 cm ja on sopiva 8 - 9 metriseen lipputankoon. Materiaaliltaan viiri on kudottua lippukangasta, 100% polyesteriä
Hinta: 53,00 euroa

Pöytästandaari

on valmistettu polyesterilippusatiinista ja siihen kuuluu kirkas metallitanko sekä marmorijalusta. Sekä viirin että standaarin on suunnitellut graafikko Kaisu Klemetti.
Hinta: 28,00 euroa

Sukukorut

ovat malliltaan samat kuin kuusikymmentäluvulla tehdyt korut. Korut on käsityönä valmistanut kultaseppä Timo Turunen, Aikamuoto Watch & Design

Naisten koru	70,00 €
Kalvosinnapit	50,00 €
Solmioneula	50,00 €

Sukukirja

Verkasalot, Vihantilainen talonpoikaissuku

Kustantaja: Werkasalon Sukuseura ry
Julkaistu vuonna 2000, sidottu, 562 sivua

Hinta: 40,00 euroa,

Kirjaa on myytävänä Ilkka Verkasalolla, Pekka Verkasalolla ja Eija Hanhinevalla, joiden osoitteet ja puhelinnumerot löytyvät tästä lehdestä.

Tuotteiden tilaukset tehdään sukuseuran "tavaravastaavalle":

Ilkka Verkasalo

kirjeellä puhelimella
Verkaperäntie 195 B 040 5817 912
86360 Ilveskorpi

Sukukirjoja voi tilata myös Eija Hanhinevalta (Tinatie 6, 86400 Vihanti) ja Pekka Verkasalolta (Haukantie 38, 04320 Tuusula tai puh. 050 555 3295).

Tuotteet lähetetään postissa ja mukana tulee tilisiirto-lomake tai lasku. Hintoihin lisätään mahdolliset postituskulut.

Tuotteiden muunlaisesta toimittamisesta (esimerkiksi nouto) voi sopia tilaamisen yhteydessä.

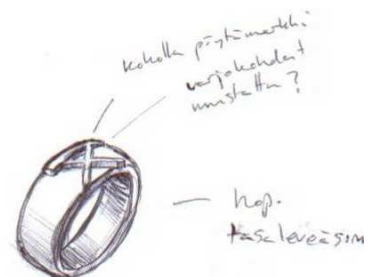
TULOSSA Sormus ja korvakorut, kertokaa kesän aikana olisitteko halukkaita hankkimaan uusia koruja

Seuran on pyytänyt ja saanut ehdotuksia uusista koruista, suunnitteilla ovat sekä sormus että korvakorut. Seura tarvitsee käsityksen siitä, kuinka moni haluaisi uusia koruja hankkia.

Tulevista koruista on kerrottu tarkemmin lehden takasivulla.

Korujen ideoiden toteutumista voi seurata seuran kotisivujen kautta.

TULOSSA

Hopeiset sormus, korvakorut, riipus

Seuran on pyytänyt ja saanut ehdotuksia uusista koruista; suunnitteilla ovat sekä sormus, korvakorut ja kaulariipus. Tarjouksen koruista ja piirrokset on tehnyt Kultaseppä **Timo Turunen**.

Kertokaa kesän aikana olisitteko halukkaita hankkimaan uusia koruja! Irma Lumiaho-Ollila ottaa vastaan kommentteja, vastaa kysymyksiin ja kerää ennakkotilaukset, jotka haluamme mielellään kirjallisina kirjeellä tai sähköpostilla syyskuun loppuun mennessä.

Irma Lumiaho-Ollila
Limingantie 293
92430 Paavola
puhelin 0400 386 331
irma.lumiaho-ollila@vihanti.fi

Tietoa hankinnan edistymisestä löytyy kesän ja syksyn aikana seuran kotisivuilta <http://suvut.genealogia.fi/verkasalo/>

Korut valmistetaan hopeasta ja niiden aiheena on suvun vaakunan pöytäkuvio, joka on johdettu suvun vanhoista asiakirjoista löytyneestä puumerkistä.

Sormus on tasalevyinen noin 6-8 mm, jossa kohokuviona on vaakunan pöytäkuvio. Kuvion varjopaikat tummennetaan. Sormuksia joudutaan tekemään eri kokoisia, joten niiden hinnat ovat suuntaa antavia.

Korvakoruja on kahta mallia: ketjuun ripustettu tai nappi-koru ("pinssitaustalla"). Korvakorun vaakuna on hieman paksumpaa hopeaa kuin on nykyisen naistenkorun vastaava osa. Ketju-korvakorun ketju muodostuu kolmesta renkaasta ja vaakunassa olevasta kiinteästä lenkistä.

Riipuksen vaakuna on sama kuin korvakorussa. Riipuksen vaakunan yläosassa on lenkki ketjua varten.

Saimme kultasepältä myös ehdotuksen uudesta **kaulakorusta**, joka on aiheeltaan sama kuin entinenkin naisten koru. Uusi kaulakoru ehdotus on myös hopeaa ja ideoitu "kalevala-korun malliin" paksummaksi kuin entinen koru. Kaulakorun "ketju" on joko nahkaa tai kangasta, jonka väri ja punomistapa ovat vielä avoimina.

Korujen hinnat riippuvat hyvin paljon tilattavista määristä.

Lopullinen hinta määräytyy tilattavien korujen määrän mukaan

Korvakorunappi-pari tulee maksamaan	52,00€ – 29,00€ (tilausmäärillä 10 paria – 50 paria)
Ketjullinen korvakorupari maksaa	67,00€ – 37,00€ (10 paria – 50 paria)
Riipuksen hinnat ovat	33,00€ – 14,00€ (10 kpl – 50 kpl)
Sormuksen hinnat ovat noin	91,00€ – 44,00€ (10 kpl – 50 kpl)
Kaulakorun hinnaksi tulee	335,00€ – 210,00€ (10 kpl – 50 kpl)

Korut toimitetaan kirjattuna postissa ja toimituskulut (7,50€) lisätään laskuun. Korut voi myös itse noutaa (Ilman postimaksua).

Jos koruja tilataan hyvin pieni määrä, niin korun tekemisen aloituskustannukset tulevat korua kohti suuriksi ja yksittäisen korun hintakin on silloin suuri. Siksi onkin tärkeää saada jo alusta alkaen tieto siitä kuinka paljon koruja halutaan. Haluamme kohtalaisen varmat tilaukset **syyskuun loppuun mennessä**. Koruja ei ole tarkoitus tilata seuran varastoon, joten kaikki halut olisi hyvä saada nyt listattua – huhu siis kiertämään.

Kertokaa tilauksissa mahdollisimman tarkasti mitä haluatte (ja vaikkapa myös mihin hintaan olette valmiita korun ostamaan). Sormusten tilauksissa olisi hyvä kertoa sormuksen todennäköinen koko millimetreissä. Sormus on kohtalaisen leveä, joten ihan tiukkaa sormusta ei kannata itselleen suunnitella.

VERKASALO
SUKUKORU
- 2010

